

Ένα κάθε μήνα

Ο εύλογημένος μήνας Αύγουστος μέ τίς πολλές καί μεγάλες έορτές τής Πίστεώς μας έχει περάσει. Από τήν άρχή του μηνός ξεκίνησε ή εύλογημένη νηστεία, ώς προετοιμασία τών πιστών γιά τίς έορτές τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού καί τής Κοιμήσεως τής Υπεραγίας Θεοτόκου.

Στήν ένορία μας πανηγυρίσαμε τήν έορτή τής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, τήν έορτή του Αγίου Νικάνορος, τήν έορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου καί τήν έορτή του Αγίου Κοσμᾶ του Αίτωλου. Στούς Ίερούς Ναούς ψάλαμε τίς υπέροχες ακολουθίες. Σχεδόν όλοι οί πιστοί προσήλθαν καί άσπάσθηκαν τίς άγιες εικόνες. Πάρα πολλοί κοινώνησαν τών άχράντων μυστηρίων. Άρκετοί προετοιμάσθηκαν μέ τό μυστήριο τής Ίερᾶς Έξομολογήσεως. Πολλοί ήταν κι' εκείνοι πού νήστεψαν όσο μπορούσαν.

Όλόκληρος ο Αύγουστος μέ όλες αυτές τίς έκκλησιαστικές συνάξεις, **Όρθρους, Έσπερινούς, Παρακλήσεις, Θείες Λειτουργίες, Άρτοκλασίες, περιφορές εικόνων,** πλημμύρισε τίς καρδιές τών πιστών μέ τή χάρη τών Αγίων καί του Κυρίου μας Ίησού Χριστού. Ήταν πραγματικά μία υπέροχη πνευματική άγιαστική περίοδος, τήν όποία όσοι τήν έκμεταλλεύτηκαν, έλαβαν πολύ κέρδος πνευματικό, καί είμαι πολύ χαρούμενος.

Όμως, τή χαρά μου αυτή, τήν έπισκιάζουν κάποια άλλα γεγονότα, κάποιες άλλες συμπεριφορές χριστιανών μας, οί όποιοι, πιθανότατα, δέν άντιλήφθηκαν σχεδόν τίποτα από τήν όλη έκκλησιαστική πνευματική παρουσία στήν ένορία μας. Είναι άνθρωποι χριστιανοί, βαπτισμένοι στό όνομα του Αγίου Τριαδικου Θεου καί του Ίησού Χριστού. Είναι ένορίτες πού πρίν λίγο ή περισσότερο καιρό έζησαν κοντά στήν Έκκλησία. Έκκλησιάσθηκαν, κατηχήθηκαν, κοινώνησαν, άγιάσθηκαν μέ τον άγιασμό καί τό Άγιο Εύχέλαιο. Είναι άνθρωποι πού ζούν σ' αυτή τήν παραδοσιακή χριστιανική πόλη, μέ πολλούς παλαιούς

ιστορικούς Ναούς, μέ χριστιανική ὀρθόδοξη παράδοση, μέ ἦθη καί ἔθιμα καί τρόπο ζωῆς χριστιανικό. Εἶναι ἄνθρωποι πού ζοῦν ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπους, πού προσπαθοῦν νά ζήσουν τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι γνωστοί μας, παιδιά μας, ἐγγόνια μας, φίλοι μας, πρόσωπα ἀγαπητά.

Ὡς Ἱερέας καί πατέρας τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μέ πολλή ἀγάπη καί πολύ πόνο σημειώνω αὐτές τίς γραμμές. Ὅχι γιά νά ἐλέγξω οὔτε νά ἐπιτιμήσω οὔτε νά κατηγορήσω ἀλλά γιά νά ἐπισημάνω καί νά ὑποδείξω συμπεριφορές πού δέν ἀρμόζουν, ὄχι μόνο στήν ὀρθόδοξη πίστη μας, ἀλλά οὔτε στήν κοινωνική εὐπρέπεια, οὔτε ἀκόμη στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα.

Τό πρῶτο, πού θά ἤθελα νά ἐπισημάνω εἶναι **ἡ ἀμέλεια καί ἡ ἀδιαφορία στή συμμετοχή στή θεία λατρεία καί στίς διάφορες ἀκολουθίες (Ὁρθρου, Ἑσπερινοῦ, Παρακλήσεων).** Ἐλάχιστοι εἶναι αὐτοί πού παρακολουθοῦν μέ εὐλάβεια ὀλόκληρες τίς ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες. Ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων προσέρχεται μετά τό πέρας τῶν ἀκολουθιῶν, (ἐσπερινῶν) ἀπλῶς γιά νά προσκυνήσουν τήν εἰκόνα τοῦ ἐορτάζοντος ἁγίου. Δέν ἀκοῦν τίποτα, οὔτε ψαλμωδία οὔτε λόγο Θεοῦ. Δέν γνωρίζουν ὅσα ἀφοροῦν στό γεγονός τῆς ἐορτῆς ἢ στόν ἅγιο. Δέν ἐνδιαφέρονται γι' αὐτά. Πῶς θά θαυμάσουν τό γεγονός ἢ τόν ἅγιο; Πῶς θά δοξολογήσουν τόν Θεό;

Μετά τήν προσκύνηση φεύγουν βιαστικά, γιά νά προλάβουν τό κοσμικό πανηγύρι. Ἐν μέσῳ περιόδου νηστείας νά φᾶνε τά ἀρτύσιμα, κρεατικά, γλυκά, νά πιοῦν οἰνοπνευματώδη ποτά, ν' ἀκούσουν καί νά χορέψουν τραγούδια καί ρυθμούς, πού δέν ταιριάζουν μέ τό πνεῦμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου, μέχρι ἀργά τίς πρωινές ὥρες. Ἀσφαλῶς, τό πρῶι κανένας ἀπ' ὅλους αὐτούς δέν εἶναι δυνατόν νά προσέλθει στήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία.

Τό δεύτερο, πού θά ἤθελα νά ἐπισημάνω, καί τό ὁποῖο παρουσιάζεται πιό ἔντονο τά τελευταῖα χρόνια, **εἶναι ὁ ξεδιάντροπος τρόπος ντυσίματος, κυρίως πολλῶν γυναικῶν, ἀπό τοῦ πιό μικροῦ κοριτσιοῦ μέχρι καί μεγάλης ἡλικίας.** Ἡ γύμνωση τοῦ περισσοτέρου μέρους τοῦ σώματός τους δείχνει κατ' ἀρχάς τήν ἀπουσία ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς πνευματικότητας. Δείχνει ἀκόμη ἀδυναμία ἀντιστάσεως στό κοσμικό πνεῦμα τῆς μόδας καί τῆς παρέας. Δείχνει τήν ἀποδοχή τῆς ὑποβαθμίσεως τῆς προσωπικότητας τῆς γυναίκα, ἀπό ὑψιστη

προσωπικότητα ως μητέρα, γιαγιὰς, συζύγου, αδελφής, σέ ἀντικείμενο χρήσεως για ὄραση καί ἀφή καί ἡδονή. Ταυτόχρονα, μέ αὐτό τό ἄσεμνο ντύσιμο, οἱ γυναῖκες γίνονται φορεῖς σκανδάλων καί προκλήσεων καί διαπράξεως ἀμαρτιῶν καί κοινωνικῶν διαταραχῶν.

Οἱ χριστιανές γυναῖκες καί τά κορίτσια ἔχουν σπουδαῖα καί ὑψηλά πρότυπα: **Εἶναι ὅλες οἱ ἅγιες γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας μας μέ πρωτοπόρο τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.**

Τό νά ντύνεται μία γυναῖκα ἄλλες φορές σεμνά καί ἄλλες ἄσεμνα, αὐτό δείχνει, ἀκόμη, διαταραγμένη προσωπικότητα. Τό πρωί στήν Ἐκκλησία δείχνουν τό σεμνό πρόσωπο, φεύγοντας ἀπό τήν Ἐκκλησία δείχνουν ἄσεμνο πρόσωπο. Ὁ Θεός βρίσκεται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία; Στούς ἄλλους χώρους ἀπουσιάζει;

Τό ἄσεμνο ντύσιμο συνοδευόμενο μέ μεθύσια καί ξέφρενους ρυθμούς τραγουδιῶν καί χορῶν ὀδηγεῖ στή διάπραξη καί ἄλλων ἀνήθικων πράξεων. Καί ὅλα αὐτά, ἀπό χριστιανούς ἄνδρες καί γυναῖκες, μέσα σέ μία περίοδο νηστείας καί προσευχῶν καί πνευματικῶν ἀσκήσεων. Καί μάλιστα, περίοδο ἀφιερωμένη στήν πιό ἀγνή καί σεμνή καί ἁγία γυναῖκα στήν παγκόσμια ἱστορία, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο Μαρία, τήν Παναγία.

Ἐνα τρίτο, πού θά ἤθελα νά ἐπισημάνω, εἶναι, δυστυχῶς, ὅτι **ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἔχουμε χάσει τό μέτρο καί τή σειρά καί τόν σεβασμό τῶν προγόνων μας, τῶν ὁποίων, ὅπως ὑποστηρίζουν κάποιοι, εἴμαστε συνεχιστές καί τηρητές τῶν ἐθίμων.** Ἐάν ἔβγαιναν ὅλοι αὐτοί ἀπό τά μνήματα καί ἔβλεπαν τή σημερινή κατάσταση, **θά ντρέπονταν για τό κατάντημά μας, θά ἀγανακτοῦσαν καί θά ἐξοργίζονταν ἀπό τήν συμπεριφορά μας.** Καλό εἶναι νά κρατοῦμε τήν παράδοση καί νά τηροῦμε τά ἔθιμα. Εἶναι καθήκον μας. Εἶναι οἱ ρίζες μας. Ὅμως ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες, ὅλα ὅσα συνέβησαν, δέν εἶχαν καμία σχέση μέ τίς παλαιότερες ἐποχές. **Οἱ ἐορτές εἶναι χριστιανικές καί ἀναφέρονται σέ ἅγια πρόσωπα, στόν Χριστό, στήν Παναγία καί σέ Ἁγίους ἀνθρώπους.** Τά γλέντια, τά φαγητά, τά τραγούδια, οἱ χοροί, τό ντύσιμο, ἡ ὅλη συμπεριφορά, θά ἔπρεπε νά ἔχουν σχέση μέ αὐτά. Νά εἶναι μετρημένα καί συνετά, μέ σεβασμό καί κοσμιότητα. Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ συμπεριφορά μας ἦταν κοσμική, χωρίς ἴχνος πνευματικότητας, χωρίς ντροπή, χωρίς σεβασμό

στόν Θεό και στους ανθρώπους. Ἡ πόλη μας, ὅλες αὐτές τῆς ἡμέρες, ἔδειχνε πρόσωπο παγανιστικό και ὄχι ἐκκλησιαστικό.

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλοῦσε σέ νηστεία και οἱ χριστιανοί δέν σταμάτησαν τά κρεατικά, τήν πολυφαγία και τήν πολυποσία.

Μᾶς καλοῦσε σέ προσευχή και τά κοσμικά γλέντια ξεκινούσαν ἀπό τῆς παραμονές τῶν ἑορτῶν και μάλιστα πλησίον τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

Μᾶς καλοῦσε σέ σεμνότητα και ἀγνή συμπεριφορά και πάρα πολλοί και πολλές δέν γνώριζαν κᾶν τήν ἔννοια τῆς λέξεως σεμνότητα.

Μᾶς καλοῦσε σέ οἰκονομία και φιλανθρωπία, και οἱ πάντες, ἐκτός ἐξαιρέσεων, σπαταλούσαν και προκλητικά δέν σκέπτονταν τόν πλησίον ἂν εἶχε νά καλύψει τῆς ἀνάγκες του, ἂν ὑπέφερε, ἂν πενθοῦσε.

Πέρασαν τόσοι ἐπισκέπτες ἀπό τήν πόλη μας. Δέν γνωρίζω ἂν τούς ὀδηγήσαμε νά ἐπισκεφθοῦν τούς ἱστορικούς Ἱεροῦς Ναούς. Νά προσκυνήσουν τῆς ἁγίες εἰκόνες, νά μυρίσουν θυμίαμα, νά γευθοῦν ὀρθοδοξία. Πέρασαν, ἔμειναν, ἔφαγαν, ἤπιαν, ὅμως στόν τόπο μας δέν μοσχομύρισαν ἄρωμα ὀρθοδοξίας, εὐωδία πίστεως, παρουσία ἁγίων, χάδι τῆς Παναγιάς, γεύση τοῦ Δεκαπενταυγούστου.

Τά λόγια μου αὐτά, ἀγαπητοί μου, δέν θά ἤθελα νά θεωρηθοῦν ἕνα δριμύ κατηγορῶ ἀλλά μία ἔκφραση λύπης και πόνου, ἕνας στεναγμός μέ πολλή θλίψη. Ὅλα ὅσα ἀνέφερα θά μπορούσα νά τά ὀνομάσω «πόρισμα ἱατροῦ μετά τήν ἐξέταση τῆς ἀκτινογραφίας». Ὡς ἱερέας και πατέρας τῆς ἐνορίας, βλέποντας τήν «πνευματική ἀκτινογραφία» τῆς ἐνορίας αὐτῆς, διέκρινα αὐτούς τούς κακοήθεις ὄγκους, οἱ ὁποῖοι ἂν δέν ἀφαιρεθοῦν, ὅλο τό σῶμα (ἡ ἐνορία) θά ἀσθενήσει σοβαρά. Ὅσο και νά θέλουμε νά κρύψουμε αὐτή τή νοσηρή πνευματική κατάσταση, τά προβλήματα τῆς πνευματικῆς ἀσθένειας θά γίνονται ὅλο και πιό φανερά. Ἄν συνεχίσουμε νά ἐθελοτυφλοῦμε μπροστά σ' αὐτή τήν ἀποστασία ἀπ' τόν Θεό και τά ἐπερχόμενα πνευματικά, κοινωνικά και φυσικά ἐπακόλουθα, θά ἔλθει ἡ στιγμή πού θά πονέσουμε πάρα πολύ.

Ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία γνωρίζει τό εὐόλισθο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως και γι' αὐτό προτάσσει τό μεγάλο μυστήριο τῆς μετανοίας, τῆς ἀλλαγῆς, τῆς διορθώσεως. Ἄς βοηθήσουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, τόν διπλανό του, τόν φίλο του, ὥστε νά ἐπιστρέψουμε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ και στήν ὑπακοή και στήν τήρηση τοῦ ἁγίου θελήματός Του, γιά νά ζήσουμε τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας πιό ἀνθρώπινα και πιό

κοινωνικά. Κυρίως, όμως, νά αξιωθούμε τῆς αἰώνιας μακαριότητος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε, αὐτός εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας!

Εὔχομαι, οἱ ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἀποτελοῦν ἀφορμή γιά ἐπιπλέον ἁγιασμό μας.

Νά αὐξάνεται ἡ ἀγάπη μας γιά τόν Θεό καί τούς ἁγίους Του.

Νά ἀναδεικνύεται, νά ζωογονεῖται περισσότερο ἡ θεανθρώπινη κοινωνία μας.

Μέ πόνο πολύ γιά τήν παρούσα κατάσταση
καί πολλή ἐλπίδα γιά τήν ἀνατροπή της

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Βασιλείου